

ELŐBB A SZÍNEK

Álomházzal elöntött testek heverték
egy resti linóleumpadlóján. Olcsó
csipkerózsika-díszlet terrorcselekmény
után, és nem volt felvevőgép, hogy felvegye,
alpakka kanál kiömlött kristálycukorral
mutatta, hogy kávéztak, sörhab
hermelinje egy sűrű ing gallérján. Ragadt
az egész kép, színesen is fekete-fehér.
Aki látja a nyomokat úgy vakul meg,
hogy előbb a színek tűnnek el, aztán
az élő formák, mondjuk minden
test, de a tárgyak élnek, aztán a
tárgyak is rászterpontok lesznek, mint
egy rossz műtőasztalon altatás előtt
az orvos arca.

PUPILLAÜNNEP

„Színeket adok rád a jó halálhoz” – törzsi rítuson öltöztetett a bagolymester ezekkel a szavakkal, pedig nem voltam beteg, bekenték fejemet halolajjal. Zöld ág volt a talpam alatt, égetett, mint a csalán, aztán lehervadtak a levelek. Ott álltam a csupasz ág felett. „Olyan színt kapsz, amilyen színt veszít a szemed.” *Pupillaünnep*, így hívtuk, egyre feketébb, ahogy az íriszt ellepi, körülfolyja a terjedő tó sötétje. Az emlékek eltünése is ilyen, egyre kisebb emlékkörön át nézel magadra. Legelőször a közepét veszíted el, modjuk a neved, a szélén még szemeddal magadhoz öleled, ami egy darabig kijár az élőnek. „Tanítsd meg a követ feküdni” – mondta a bagolymester. „Úgy kell átadni magad a mozdulatlanságnak, hogy tanító legyél – ne a kő tanítson téged. Akkor voltál ember, ha Te tanítod a követ.”